

(Lhasa) To timer med fly fra Kathmandu...over de snekleddede fjellene. Dette er sikkert det nærmeste jeg kommer Nont Everest...toppen der i det fjerne...saa gaar vi inn for landing i Lhasa. Vi er i Tibet.

Vi har floyet en halvtime eller saa. Nepal er bak oss, vi er i Tibetansk luftrom. Jeg trodde jeg kjente denne typen landskap, men dette overgaar alt jeg vet om. Disse majestetiske fjellene glir forbi utenfor flyvindue, fjellkjede etter fjellkjete saa langt over rekke fra setet mitt i dette bekvemme Air Chinaflyet.

Jeg kan se fjellkjede etter fjellkjede, hvite topper paa rekke og rad. Vi flyr over iHmalaya. Skyfri, vennlig himmel, ville fjell, sol over vid horisont.

Snekleddede topper glitrer i solen der under oss, enn vilt forreven sone av kloden, tinder loftet opp mot det høye, dekket av sne og is, elsket av sol, mektigi, mektig, selv om jeg i blant tror at kloden er liten blitt, er dette synet beroligende mektig.

Saa kommer bekjeden over hoytalen. Verdens høyeste fjell til venstre. Der er det altsaa, fjellet som saa mange drommer om aa bestige, verdens høyeste, den ultimate utfordringen. Ja, der er det. Der staar det, mens vi flyter forbi i 800 kilometer i timen. Det er MAJESTETISK blant andre ruvende topper. Lysende hvit. En karkteristisk profil. Men de andre toppene gjoer synet komplett.

Snart kommer neste bekjeden, gjør klar for landing. Det brune landskapet kommer nærmere. Dalene kommer til syne..mellom tre fjellrekker glitrer tre vann i blatt. Smaa landsbyer kommer til syne.

Jer kjenner liksom mottagelsen, en vennlig mottagelse fra landet under oss, fra fjellene og naturandene og fra alle bønnene som danser rundt med vindhesten, den som flyr ut fra alle bonneflaggene. JEg kjenner en vennlig aand moete meg,, vennlig, generoes, levende, som en venn fra gammelt. Virkelig saa..

Elver glitrer langt der nede gjennom de dalene som aapner seg. Veier er som streker gjennom landskapet. Vi synker alvere ned gjennom luften, klar til aa lande paa 3800 meter. Saa kommer landsingshjule ut og vi har touchdown.

Vi kommer alle greit gjeoon toll og alt det andre formelle, og ut av flyplassens labyring. Saaz staar vi der i solen, alle litt kortpustede. Faa av oss har vaert i denne hoyden for. Vi drikker vann og blir litt svimle. Men vode hjelpere fra reisearrangoeren loefter koffarter in n i bussen. Der faar vi alle et hvitt silkeskjerf rundt halsen. Saa kjoerer vi mot Lhasa.

Tha Friendship Highway fra Shanghai til Nepals grense er en god vei, til forskjell fra vaksebrettkjoeringen i Nepal. Vi vet alle hvem som har bygget den og hvorfor. Javel, og nok om det. Bilparken er nesten bedre enn i gamle Noreg. Husene langs veien er pent pusset opp, alle med kinesiske flagg paa taket, sammen med boenneflaggene.

Guiden sierr at alle tibetaner4e her maa ha kinaflagget oppe, ellers saa er det bot aa faa. Og vi kjoerer i turistloypa, hvor alt er bra og se paa. Historien er en annen i landsbyene. Tibetanerne er en minoritet i eget land, de er ogsaa nederst paa den okenomiske og sosiale rankeringen. Kina har grepet. Dt er stramt i disse dagen for HH Dalai Lama om noen dager skal faa en utmerikerse i FN.

Det som moeter oss er vakkert og trist, ja egentlig til aa felle taarer for. Men ved siden av alt er fjellene mektige. Elene vi kjoerer over ender i Bramaputra, tror jeg, saa stopper vi.

Vi gaar til en 25 meter hoy Buddha, hugget ut i fjell. Det er en god velkomst. Den er dekket av hvite silkeskjerf og boenneflagg. Paa hele den stupbratte fjellsiden vinker hvite silkesjal. Hvordan er de festet der? Jeg vet ikke. Det gjoer inntrykk.

Der staar ogsaa en mannshoy murt peis, et minnesmerke fra gammelt, der roekelse og offer ble brent, og royken ble loeftet mot det hoye. Det var et bon po minnesmerke. En gang bar der sjamaner i hele Tibet. Det var en gang... hvor er de naa? Jeg er ute paa en quest, aaa finne en.

En sjaman i Nepal hadde orakel for oss for noen dager siden. Han fortalte at sjamanenes smaa trommer ble skjoevet vekk av en stor tromme, Buddhatrommen, og ikke alle buddhist-herskere i Tibet var vennlige mot sjamanene. Det er litt samme historie her som i Norge. En større og herskervennlig religion tok over, skjoev den gamle folkelige praksisen til

side. Finner vi en sjaman i Tibet...ikke vet jeg, men jeg ser etter sport fra den gamle praksisen...kanskje maa vi til Ost-Tibet , inn blant nomadene for aa finne en. Det er ogsaa til aa graate over.

Vi kjoerer vider. Vi kommer til Lhasa. Vi ser broen over elven, der gaar jernbanen som bringer kinesere inn og malm ut av Tibet. Saa faar vi foerste glimt av et av reisens maa. Potalapalasset...

Naa, dagen etter, uten svimmelhet og hoydeskrekk sitter jeg paa Summit internettkafe og skriver dette. Dette er visst et samlingssted for vestlig orienterte, hippe unge tibetanere med saeggebukser og ipod, samt turister og andre moderne out-insidere. Her er tradloest internett og alle typer kaffe aa faa.

Dee fleste av oss har tilpasset oss hoyden bra. Ingen er syke. Vi har vaert paa sightseeing i gatene. Jeg har tatt en cappuccino... jeg er full av inntrykk, av farver og bilder, ansikter og moeter. Rundt helligdommene foregaar en gammel praksis, med sprostrasjoner, hele dagen igjennm. Innenfor har jeg ikke vaert. Men i morgen skal vi til de helligdommene, som gjoer Lhasa til det stedet det er...

ag